

A L'ALTRE MÓN

Un pobre frare recol·lecte acabava de morir en olor de santedat. Ànima gran i sense màcula, se'n va anar tot dret al paradís. Com que la porta del paradís no és pas oberta de bat a bat, la va trobar tancada, i va picar. Pam-pam!... Res. Pam-pam-pam!... Res.

—¿Que no hi ha ningú?

I un altre cop «pim!» a la porta, i «pam!» amb el peu i la mà. Pam-pam-pam! Pam-pam-pam!

—¿Que no hi ha ningú?

Finalment sant Pere obre el seu finestró i diu:

—Si pot ser, no feu tant de soroll! ¿Qui truca?

—Jo, un pobre frare recol·lecte. Un frare que vol la seva plaça al paradís, prou que se l'ha guanyada!

—Ah! ¿Ets tu, fra Bautezar? —li pregunta el porter celeste—. Veuràs, amic, acaba de morir un bisbe, un exemple de totes les virtuts, un gran sant! Li estem fent l'habitació i, per ma fe!, estem d'allò més enfeinats perquè tot estigui a punt. Pren encara una mica de paciència, espera: aviat serà el teu torn, i t'obriré.

I sant Pere va tancar el finestró i va passar el forrellat.

—Si cal esperar —diu el frare—, esperaré.

I per no avorrir-se ni fer-s'hi mala sang, s'estira sobre el sagrat llindar i, com que estava molt cansat, s'adorm.

I vet aquí que un pare jesuïta arriba tot suat. Havia fet tota mena de coses per a la gran glòria de Déu i es mereixia realment un lloc superb en el paradís. Arriba, ensopega amb el frare i el desperta.

—Eh! Però ¿què feu aquí?

—Ja ho veieu, reverend. Aquí m'estic, esperant el meu torn.

—¿Què vol dir el teu torn?

—Doncs això, el meu torn. Escolteu el que us explicaré: he mort com un sant (Déu meu, us en dono les gràcies) i ara m'estic aquí passant un purgatori que en bona llei no hauria de passar... Però diguem-ho ras i curt!... He mort, doncs, he vingut, he trucat. El porter m'ha dit: «Ah! ¿Ets tu, fra Bautezar? Veuràs, amic, acaba de morir un bisbe, un exemple de totes les virtuts, un gran sant! Li estem fent l'habitació i, per ma fe!, estem d'allò més enfeinats perquè tot estigui a punt. Pren encara una mica de paciència, espera: aviat serà el teu torn, i t'obriré.» I aquí em teniu.

—¿Ah?... ¿I et penses que em passaré aquí tres dies plantat com un estaquirot, esperant que treguin Sa Eminència de la capella ardent?... Ara veuràs. Entrarem tots dos de seguida i alhora. Deixa'm fer a mi, deixa'm.

I el jesuïta (un homenàs) agafa el frare i... zum!, se'l carrega a l'esquena com un sac de patates. I... Pam-pam-pam! Pam-pam-pam-pam! Un soroll infernal!

—Però —diu sant Pere, espantat com un jueu— ¿que tornen a picar? Un moment! Tens molta pressa, tu!... Se'm gira feina, avui!

Pam-pam-pam-pam!

—¿Qui hi ha?

—Jo —respon el jesuïta—, obriu aviat, gran sant Pere, que porto a l'esquena, i m'essloma, l'equipatge de monsenyor.

I sant Pere va despassar el forrellat de seguida i va obrir, i el reverend pare va descarregar l'equipatge.

I va ser així com, abans que arribés el seu torn, el frare recol·lecte i el pare jesuïta van entrar a la glòria del paradís.

1868

El conte 'A l'altre món' de Josèp Romanilha i es troba publicat al llibre 'Contes de Provença' (Adesiara, 2010) Traducció de Manel Zabala